

Arrest

nr. 102 473 van 6 mei 2013
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2013 en 25 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 21 maart 2013 en 27 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN REGEMORTER loco advocaat V. LURQUIN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 8 oktober 2012 het Rijk binnen en diende op 9 oktober 2012 een asielaanvraag in. Op 25 januari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, afkomstig uit de provincie Uíge. Uw ouders kwamen om toen u nog erg jong was, waarna u bij uw oom, L.A.D. (...), en zijn vrouw ging wonen. U ging naar school in Luanda, tot het tiende leerjaar. Nadat u terugkeerde uit legerdienst bleken uw (adoptie)ouders vertrokken te zijn uit Angola, u had geen contact meer met hen. Op 3 september 2011, om één uur 's ochtends, werd u gearresteerd omdat u een manifestatie had georganiseerd later die dag. U nodigde een aantal mensen uit die aan de Agostinho Neto universiteit gestudeerd hadden, en stelde hen voor een manifestatie tegen de regering te houden, op basis van de huidige situatie in het land. Jullie vroegen en kregen toelating van de regering om deze manifestatie te houden, maar het was een valstrik. Uzelf werd reeds de nacht voor de manifestatie zou plaatsvinden gearresteerd. U werd vastgehouden in het bureau van het 10e eskader en u werd er gefolterd. 5 september, om twee uur 's ochtends, kwamen agenten van het PIR (Policia de Intervenção Rápida) u uit de cel halen. U vermoedt dat ze u wilden doden. De andere gevangenen protesteerden en in het tumult dat ontstond wist u te ontsnappen. U vluchtte naar uw neef in Bairro Golfe II, waar u onderdook. U vernam van uw neef dat op 10 september 2011 gemaskerde mannen uw huis binnengedrongen waren en alles vernielden. Ze verkrachtten uw vrouw en schoten haar neer. Uw neef zocht haar op in het ziekenhuis en zij vertelde hem wat er gebeurde. Op 7 oktober 2012 verliet u Angola en kwam u met het vliegtuig naar België, waar u op volgende dag aankwam. U vroeg op 9 oktober 2012 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde de organisator te zijn van een manifestatie die plaatsvond op 3 september 2011, in Luanda (zie gehoorverslag CGVS p. 8).

U maakt de vervolging waaraan u ten prooi zou zijn gevallen naar aanleiding van deze manifestatie echter niet aannemelijk. Vooreerst kan opgemerkt worden dat u nog meer dan een jaar (zie CGVS p. 7, 8) bij uw neef in Luanda verbleef, nadat u op 5 september 2011 kon ontsnappen uit de detentie waarin u werd gehouden. Nochtans zou reeds op 10 september 2011 uw huis vernield zijn door politieagenten in vermomming (CGVS p. 15), die tevens uw vrouw verkrachtten en neerschoten (CGVS p. 8). Gevraagd waarom u niet eerder vertrok stelt u dat u de middelen niet had (CGVS p. 18). U verklaart echter niet waar u deze middelen een jaar later vandaan haalde, u stelt enkel dat uw neef alles regelde (CGVS p. 18) en dat u er verder niets over weet (CGVS p. 7). Nochtans zou men denken dat u, gezien u stelt zo zwaar mishandeld te zijn (CGVS p. 21) en gezien uw vrouw vervolgens zo zwaar werd aangepakt (CGVS p. 8, 15), alles in het werk zou stellen om het land zo snel mogelijk te verlaten. Op zijn minst zou men verwachten dat u de redenen om dit vertrek een jaar uit te stellen in detail zou kunnen toelichten. Bij het voorval op 10 september 2011 kan bovendien nog opgemerkt worden dat het vreemd is dat de bureaus dachten dat het bandieten waren die uw vrouw overvielen (CGVS p. 16). Gevraagd hoe u dan weet dat het politieagenten waren, stelt u dat uw neef later uw vrouw in het ziekenhuis opzocht en dat zij vertelde dat ze een uniform droegen, maar ook gemaskerd waren (CGVS p. 16). Dit verklaart echter niet waarom de bureaus dachten dat het bandieten waren, zij hadden immers evengoed kunnen vaststellen dat ze een uniform droegen. ***Deze vage en weinig overtuigende verklaringen, laten reeds toe vraagtekens te plaatsen bij de waarachtigheid van de vervolgingsfeiten die u vernoemt.*** Daarbij kan nog opgemerkt worden dat het eigenaardig is dat mensen die bereid zijn zo ver te gaan om u te treffen, en bovendien als leden van het PIR ongetwijfeld over uitgebreide middelen beschikken, er nooit in geslaagd zijn u op te sporen bij uw neef. Ondanks het feit dat uw neef met uw bureaus gepraat heeft (CGVS p. 15), en uw vrouw heeft opgezocht in het ziekenhuis (CGVS p. 16), kwam er in het jaar dat u bij uw neef verbleef nooit iemand bij hem langs, op zoek naar u (CGVS p. 16).

Daarnaast kan er worden vastgesteld dat uw verklaringen over de manifestatie op 3 september 2011 – en over de voorbereidingen die eraan vooraf gingen - eerder vaag zijn en op verschillende vlakken strijdig met informatie waarover het CGVS beschikt.

Zo stelt u dat het organiseren van de manifestatie uw idee was (CGVS p. 9). Gevraagd hoe u te werk bent gegaan om die manifestatie te organiseren, stelt u dat u een aantal mensen – mensen

waarmee u opgroeide (M.H. (...), R. (...), D.A. (...), P. (...), A.M. (...), D.d.S. (...)) (fonetisch)) en die aan de Agostinho Neto universiteit studeerden - contacteerde en hen voorgestelde een manifestatie te organiseren (CGVS p. 9). Hoe u dit concreet hebt aangepakt licht u echter niet toe. Wanneer u opnieuw gevraagd wordt hoe de organisatie van de manifestatie gebeurde, stelt u enkel dat de manifestatie voorzien was voor 3 september 2011 en dat u al gearresteerd was toen de manifestatie effectief plaatsvond (CGVS p. 9), wat weinig overtuigend overkomt. Men zou denken dat de initiatiefnemer van een manifestatie waarop 300 mensen aanwezig waren (CGVS p. 12), spontaan wel wat meer zou kunnen vertellen over hoe hij die 300 mensen op de been heeft gekregen. Bovendien worden er in diverse bronnen in de media, verschillende mensen genoemd die de manifestatie op 3 september 2011 mee zouden georganiseerd hebben (zie informatie administratief dossier). Echter, uw naam wordt nergens genoemd. Dit is eigenaardig, gezien u stelt dat u de initiatiefnemer zou zijn geweest (CGVS p. 9). Sommige van de namen die u noemde worden wel teruggevonden, maar niet enkel in verband met de manifestatie op 3 september 2011, maar ook in verband met eerdere en latere demonstraties (zie informatie administratief dossier). Het is dus weinig geloofwaardig dat u degene was die hen op het idee bracht een demonstratie te organiseren op 3 september 2011, zeker aangezien u stelt dat er van jullie uit voordien geen manifestaties geweest waren (CGVS p. 10). De stelling dat u de initiatiefnemer was van de demonstratie op 3 september klemte eens te meer, aangezien u voordien nog nooit aan een demonstratie tegen de regering had deelgenomen (CGVS p. 10), spontaan geen enkele naam kan noemen van bekende mensen in Angola die kritiek uitten tegenover de regering (CGVS p. 15) en geen enkele andere demonstratie (voor noch na die van 3 september 2011) kan toelichten (CGVS p. 10, 17, 18). Gevraagd welke mensen bekend zijn om hun kritiek op de regering, stelt u dat er bijvoorbeeld muzikanten zijn, maar u kan geen enkele muzikant noemen (CGVS p. 15). Later in het gehoor wordt u de naam C.C. (...) aangeboden. Eigenaardig genoeg weet u wel dat hij een muzikant is, een rapper, maar brengt u hem niet in verband met de manifestatie op 3 september 2011, of met de vrienden waarmee u de manifestatie georganiseerd zou hebben (CGVS p. 19). Nochtans wordt C.C. (...) door verschillende bronnen als één van de organisatoren van de manifestatie van 3 september 2011 aangeduid. Bovendien kent hij een aantal van de mensen die u noemt (M.H. (...), D.D.S. (...), R. (...)) persoonlijk, ze werden immers gezamenlijk aangevallen door de politie tijdens een vergadering bij C. (...) thuis (zie administratief dossier). Het is dus eigenaardig dat u hem niet al eerder genoemd had en dat u hem niet in verband brengt met kritiek op de overheid of met het organiseren van manifestaties. Zeker aangezien u stelt opgegroeid te zijn met een aantal mensen die hem blijkbaar kennen (CGVS p. 9). Dat u werkelijk opgroeide met de mensen die u opnoemt (M.H. (...), R. (...), D.A. (...), P. (...), A.M. (...), D.d.S. (...)) (fonetisch) CGVS p. 9) kan om nog andere redenen in vraag gesteld worden. Naar degenen van hen die in de media in verband worden gebracht met manifestaties, wordt immers steeds verwezen als 'youth' of 'jovens' (jeugd). U stelde aanvankelijk dat u met hen opgroeide, maar gevraagd of zij dus van uw generatie zijn, stelt u nu dat er een aantal waren die jonger zijn, maar dat M. (...) en B. (...) wel van uw leeftijd zijn (CGVS p. 9). Dit is eigenaardig, aangezien M.H. (...) slechts 26 jaar is (en u 46 jaar op het moment van het gehoor door het CGVS). Bovendien blijkt M.H. (...) een bijnaam voor A.M. (...), wat u op geen enkel moment vermeldt. U noemt beide namen zonder enig verband te melden, waaruit kan worden afgeleid dat u hen als twee afzonderlijke personen noemde (zie CGVS p. 9, 14 en blad waarop AZ de namen schreef, zie bijlage gehoorverslag in administratief dossier). U overtuigt dus niet dat u deze man werkelijk persoonlijk kende. **Bovenstaande opmerkingen maken dat er aan uw bewering een manifestatie georganiseerd te hebben op 3 september 2011, nog weinig geloof kan gehecht worden.**

Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat u ook over de manifestatie die na uw arrestatie plaatsvond op 3 september 2011, slechts weinig details kan geven. U stelt dat u achteraf in de krant las dat uw zes vrienden gearresteerd werden op de dag van de manifestatie (CGVS p. 14). De omstandigheden van die arrestatie kan u echter helemaal niet toelichten. U stelt dat ze werden gearresteerd toen de manifestatie begon en de politie kwam, dus waarschijnlijk op het onafhankelijkheidsplein (Praça da Independência (CGVS p. 14). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt begon de manifestatie erg rustig op het onafhankelijkheidsplein en greep de politie pas in toen een groepje deelnemers het plein verliet om naar het presidentieel paleis te trekken. Ze wilden de vrijlating eisen van P.N. (...), één van de organisatoren van de manifestatie, die al voor de aanvang ervan werd gearresteerd (zie informatie administratief dossier). Hierover vermeldt u echter niets. Meer nog, de naam P.N. (...) herkent u niet eens (CGVS p. 19). U stelt dat u niets meer vernam over hoe de manifestatie op 3 september uiteindelijk verlopen is. Nochtans stelt u wel vernomen te hebben dat uw zes vrienden werden gearresteerd, dit zou u in de krant gelezen hebben (CGVS p. 14). Het is dus weinig geloofwaardig dat u over het algemene verloop van de manifestatie niets vernomen zou hebben. Zeker aangezien u nog een jaar bij uw neef verbleven hebt na de

manifestatie van 3 september (CGVS p. 6), en u dus via hem en via de media nog veel informatie had kunnen verkrijgen, ook indien u zelf binnen bleef.

Enerzijds kan dus gesteld worden dat uw relaas verschillende lacunes en tegenstrijdigheden bevat, anderzijds dat de grote lijnen van wat u vertelt geenszins stroken met de informatie waarover het CGVS beschikt.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw identiteit legde u een Cédula Pessoal voor. Dit document bevat echter geen enkel objectief element (foto van u voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat u wel degelijk de persoon bent die door het document wordt bedoeld. Het vormt dus geen bewijs van uw identiteit, hoogstens een aanwijzing ervoor. U legde geen documenten neer die toelaten uw reisweg te controleren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker diende tegen de beslissing van 25 januari 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twee verzoekschriften in, respectievelijk ingediend door advocaat R. Fleischer op 21 februari 2013 en gekend bij de Raad onder rolnummer 119 862 en ingediend door advocaat V. Lurquin op 25 februari 2013 en gekend bij de Raad onder rolnummer 120 812.

Gezien deze verzoekschriften zich allebei richten tegen dezelfde beslissing van de commissaris-generaal is het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen beide wegen verknochtheid samen te behandelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 21 februari 2013, ingediend door advocaat R. Fleischer en gekend bij de Raad onder rolnummer 119 862 geen middelen aan, maar zet doorheen zijn verzoekschrift uiteen dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend.

3.3. Verzoeker roept in zijn verzoekschrift van 25 februari 2013, ingediend door advocaat V. Lurquin en gekend bij de Raad onder rolnummer 120 812 de schending in van "de artikelen 48/3 en 57/7 bis van de wet van 15 december 1980" en van "artikel 1(A)2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951".

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van zijn problemen met de Angolese autoriteiten. Verzoeker houdt voor dat hij op 3 september 2011 werd gearresteerd omdat hij die dag een manifestatie had georganiseerd. Verzoeker zou zijn opgesloten en gefolterd, maar wist te ontsnappen waarna hij onderdook bij zijn neef. Op 10 september 2011 zouden gemaskerde mannen

naar verzoekers huis gekomen zijn, er alles hebben vernield en zijn vrouw hebben verkracht en neergeschoten.

4.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 21 novembre 2012, nr 221.449; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.2.1. De manifestatie van 3 september 2011 en verzoekers daaruit volgende arrestatie vormen de directe aanleiding van zijn vertrek uit zijn land van herkomst. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschriften dat hij één van de organisatoren van de manifestatie was. De commissaris-generaal merkte dienaangaande correct op dat het dan ook zeer merkwaardig is dat verzoeker in gebreke bleef afdoende informatie te geven over hoe hij de manifestatie heeft georganiseerd, waaraan nota bene 300 mensen deelnamen. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschriften de eerder op het CGVS afgelegde vage verklaringen, en laat ook nu na concreet uiteen te zetten hoe hij de organisatie van de betoging heeft aangepakt. Zo voert verzoeker in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat V. Lurquin aan dat *“Wat de organisatie betreft was de verzoeker verzorgd om de manifestatie in zijn wijk te organiseren, namens de toelating te vragen en pamfletten te distribueren zodat de mensen weten dat er een manifestatie op 3 september 2011 was. Hij had geen andere taken dus kon hij geen andere details aan de CGVS geven”*. Dergelijk verweer is strijdig met verzoekers eerdere beweringen zowel initiatiefnemer als organisator van de manifestatie te zijn geweest, waardoor minstens een concreet overzicht kan worden verwacht van de diverse aan de manifestatie voorafgaande voorbereidingen, *quod non in casu*. Hierbij blijkt uit de landeninformatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd gevoegd, andere verschillende organisatoren van de manifestatie op 3 september 2011 en komt verzoekers naam er niet in voor. Verzoeker is niet ernstig waar hij ter verweer in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat R. Fleischer verwijst naar de bekende artiest, C.C., die door verschillende bronnen wordt aangeduid als één van de organisatoren van de manifestatie van 3 september 2011 en aangeeft dat het zeer plausibel is dat *“C.C. door zijn populariteit als bekend artist en dissident ervoor gekozen heeft zich spontaan bij de manifestatie aan te sluiten en – evenzeer door zijn populariteit- het ziedend oog van de media heeft onttrokken aan pakweg Verzoeker”*. Dergelijke blote bewering wordt niet geobjectiveerd en kan hoe dan ook verzoekers betrokkenheid als organisator van de manifestatie niet aantonen, noch uitleggen waarom verzoekers naam niet en andere organisatoren wel worden benoemd. Dit geldt ook voor verzoekers verweer dat de manifestatie werd gekenmerkt door een *“grote mate van spontaniteit”*. Verzoeker blijft tot op heden in gebreke enig bewijs aan te brengen van zijn voorgehouden betrokkenheid.

Dit klemmt te meer nu verzoeker C.C. niet heeft vermeld tijdens zijn gehoor op het CGVS als organisator van de manifestatie of als een persoon die bekend staat omwille van zijn kritiek op de regering (zie gehoor GCVS p. 9 en 15). Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat R. Fleischer dat hij niet op de hoogte was van de rol van C.C. in de betoging van 3 september 2011, maar voegt hier aan toe dat *“de rol van –bijvoorbeeld- C.C. dan wel onjuist ingeschat kan zijn geweest door Verzoeker maar daarom de geloofwaardigheid van zijn gegronde vrees voor vervolging niet aantast”*. Een dergelijk niets zeggend verweer kan bezwaarlijk overtuigen.

Verzoeker kan beweren dat hij samen is opgegroeid met deze M.H.R., D.A.P., A.M. D.d.S. *“en nog een aantal anderen”* (zie gehoor CGVS p. 9), dat M. en B. van zijn leeftijd zijn en er ook een aantal zijn die jonger dan hem zijn (zie gehoor CGVS p.9) nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat M.H. 26 jaar oud is en naar de door verzoeker genoemde personen wordt verwezen als “jongeren” en “jovens” terwijl verzoeker ten tijde van het CGVS gehoor 46 jaar was. Aldus kan verzoeker bezwaarlijk *“van dezelfde generatie”* zijn en kan niet worden ingezien hoe ze samen kunnen opgroeien. Verzoeker is dan ook niet ernstig waar hij in het verzoekschrift ingediend door

advocaat V. Lurquin laat gelden dat *"Het feit dat sommige vrienden van de verzoeker jonger dan hem zijn verandert niet dat hij met hen opgroeide aangezien hij met hen voetbal speelde in de wijk en dat de limiet van leeftijd niet belangrijk was"*. Bovendien blijkt uit deze informatie tevens dat M.H. een bijnaam is voor A.M., terwijl verzoeker beide namen in zijn gehoor vermeldde zonder enig verband te leggen en dus in de veronderstelling was dat hij twee afzonderlijke personen noemde (zie CGVS p. 9, 14 en blad waarop AZ de namen schreef, zie bijlage gehoorverslag in administratief dossier).

Verzoekers *post factum* toelichtingen kunnen bezwaarlijk overtuigen, gezien de tekortkomingen in verzoekers initiële verklaringen en de namen van verscheidene door verzoeker genoemde personen gemakkelijk terug te vinden zijn in mediaberichten en publieke informatie. Verzoekers verklaringen komen voor als ge-ent op publiek bekende gebeurtenissen die niet zelf werden ervaren en strijdig zijn met objectieve informatie die verzoeker niet weerlegt.

Verzoekers onwetendheid aangaande de manifestatie klemmt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS uitdrukkelijk verklaarde dat het organiseren van de manifestatie zijn initiatief was (zie gehoor CGVS p.9 Vraag: *"En het was jullie initiatief om die manifestatie te organiseren?"* Antwoord: *"Het was mijn initiatief"*). Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat R. Fleischer beklemtoont dat hij niet de enige initiatiefnemer was van de manifestatie, maar dat het een initiatief was van een grotere groep mensen, antwoordt de Raad dat zelfs indien verzoeker slechts één van de initiatiefnemers zou geweest zijn, dit in geen geval de talrijke vage en tegenstrijdige verklaringen dienaangaande kan vergoelijken.

4.2.2. Volledigheidshalve voegt de Raad hier nog aan toe dat verzoeker over de eigenlijk manifestatie van 3 september 2011, na zijn arrestatie, evenmin afdoende informatie kan verschaffen. Verzoeker verklaarde dat hij niets meer vernam over hoe de manifestatie op 3 september uiteindelijk verlopen is en dat hij enkel heeft gelezen in de krant dat zijn zes vrienden werden gearresteerd (zie gehoor CGVS p. 14-15). Verzoekers onwetendheid en gebrek aan interesse op dit punt ondergraven de waarachtigheid van zijn beweerde problemen met de autoriteiten omwille van het organiseren van de manifestatie. Indien verzoeker inderdaad één van de organisatoren van de desbetreffende manifestatie zou zijn geweest en hij naar aanleiding daarvan zou zijn opgepakt, kon van hem worden verwacht zich te informeren naar het verdere verloop van de manifestatie en de arrestatie van zijn vrienden. *"Hij was er nota bene niet bij"*, zoals verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat R. Fleischer, doet niet terzake en kan verzoekers onverschillige houding niet vergoelijken. Evenmin kan dit de onverschilligheid van de overige organisatoren naar verzoeker toe toelichten. Verzoekers nalatigheid wijst op een manifest gebrek aan interesse en betrokkenheid.

4.3. Ten overvloede wordt verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoeker nog meer dan een jaar (zie CGVS p. 7, 8) bij zijn neef in Luanda verbleef, nadat hij op 5 september 2011 kon ontsnappen uit de detentie waarin hij werd gehouden. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschriften dat hij ondergedoken leefde, dat hij niet de middelen had om onmiddellijk te vertrekken en de commissaris-generaal niet kan *"verwachten dat iemand die geen middelen heeft om te vluchten toch zou vluchten"* (zie verzoekschrift ingediend door advocaat R. Fleischer). Verzoeker verklaart zich dus niet akkoord met de vaststellingen van de commissaris-generaal, maar blijft tot op heden in gebreke in detail toe te lichten waarom hij zijn vertrek een jaar heeft uitgesteld en van waar verzoeker de middelen uiteindelijk haalde om dan toch te vertrekken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat V. Lurquin aangeeft dat hij moest *"wachten dat zijn neef genoeg geld kon collecteren om een veilig land te vinden"* en verwijst naar de door zijn neef handgeschreven getuigenis die aan voormeld verzoekschrift is gevoegd, benadrukt de Raad dat dit document niet bewijskrachtig is omwille van het duidelijk subjectief en gesolliciteerde karakter.

De commissaris-generaal wees er bijgevolg terecht op dat, gezien verzoeker aangaf zwaar mishandeld te zijn geweest (CGVS p. 21) en dat zijn vrouw zwaar werd aangepakt (CGVS p. 8, 15), kon verwacht worden dat hij alles in het werk zou stellen om het land zo snel mogelijk te verlaten. Bovendien belet niets dat verzoeker zich begeeft over land naar een buurland. Uit het feit dat verzoeker pas na een jaar na de feiten zijn land van herkomst verliet kan blijken dat verzoeker de internationale bescherming niet (dringend) nodig achtte, dit te meer daar verzoeker nog verklaarde dat er tijdens het jaar dat hij bij zijn neef verbleef nooit iemand langs kwam die naar verzoeker op zoek was (zie gehoor CGVS p.16).

4.4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift, ingediend door advocaat R. Fleischer, nog aan dat zijn adoptievader politiek was, daarom uit Angola gevlucht is en asiel heeft aangevraagd en gekregen in België. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat het gezien zijn familiale achtergrond aannemelijk is dat hij risico op vervolging loopt ingevolge zijn politieke voorkeur en afstamming. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt van de erkenning van zijn

adoptievader, de heer A.D.B., noch van zijn verwantschap met deze persoon, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins verduidelijkt op welke wijze de erkenning van zijn familieleden de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen ombuigen. Hierbij voegt zich nog het feit dat iedere asielaanvraag in beginsel afzonderlijk dient te worden onderzocht en verzoeker een volwassen man van zevenveertig jaar is die een eigen afzonderlijk professioneel leven leidde en tot voor zijn huidige asielmotieven geen eerdere vluchtredenen heeft aangehaald.

4.5. Verzoeker heeft aan zijn verzoekschrift ingediend door advocaat V. Lurquin een aantal handgeschreven getuigenissen gevoegd -met name een getuigenis van verzoekers neef, een getuigenis van verzoekers buur, een getuigenis van twee organisatoren en de getuigenis van verzoekers echtgenote- die de waarachtigheid van zijn asielrelaas kracht zouden dienen bij te zetten. De Raad beschouwt deze documenten niet bewijskrachtig omwille van het duidelijk subjectief en gesolliciteerd karakter. Bovendien benadrukt de Raad dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde zou kunnen worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Ook de verwijzing door verzoeker in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat V. Lurquin naar artikel 57/7 bis van de vreemdelingenwet dat stelt dat *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken”* is niet dienstig. Uit niets blijkt immers dat verzoeker reeds in het verleden werd vervolgd of reeds ernstige schade heeft ondergaan. De loutere verwijzing naar een passage uit het rapport van Human Rights Watch *“Angola's Upcoming Elections – Attacks on the Media, Expression, and Assembly”* dat verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft gevoegd is terzake niet dienstig nu verzoeker geen vervolging aantoonst.

4.6. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschriften geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen, noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas, het beklemtonen van de waarachtigheid ervan en het loutere tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.7. Het door verzoeker neerlegde “Cédula Pessoal” kan geen ander licht werpen op de conclusies van de bestreden beslissing. Dit document bevat geen enkel objectief element (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee kan worden aangetoond dat verzoeker wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dit is dus geen bewijs van verzoekers identiteit, het vormt hoogstens een zwakke aanwijzing.

4.8. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker kan zich de naam niet herinneren van de persoon die hem begeleidde (zie gehoor CGVS p. 7 *“Ik kan mij de naam niet herinneren”*) en weet niets over de documenten waarmee hij reisde (zie gehoor CGVS p.8 *“Ik heb alleen een rood document gezien, ik weet niet welk soort document dat was”*). Het is een feit van algemene bekendheid dat passagiers op internationale luchthavens herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Dat verzoeker kon reizen zonder te weten welk document daarvoor werd gebruikt (zie gehoor CGVS p.7-8) en zijn reis niet kan toelichten is niet geloofwaardig in het licht dat verzoeker een profiel naar voor

schuift met een bijzondere brede kennis en initiatief- en organisatievermogen. Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg.

4.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt in zijn verzoekschrift ingediend door advocaat R. Fleischer dat *“Ingevolge artikel 48/4, § 2, c Vw. bestaat ernstige schade uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van Verzoeker in zijn land van herkomst”*.

In zoverre verzoeker doelt op *“ernstige schade”* zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet langer nuttig steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. In zoverre verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet door aan het verzoekschrift ingediend door advocaat R. Fleischer het *‘Country Reports on Human Rights Practices’* van 2011 van United States Department of State te voegen, stelt de Raad vast dat hij het geenszins aannemelijk maakt dat de algemene situatie in Angola van dien aard is dat er sprake zou zijn van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er kan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

5.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.4. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschriften om de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonst dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK